

Fabien története

A nevem Fabien Didier Yene. Egy tiszteletreméltó családból származom egy kameruni faluból, Ekombitiéből, és a fővárosban, Yaoundéban jártam iskolába. Apám egy kevésbé elismert törzsből vett el egy nőt, a családja kívánsága ellenére, így kulturális szempontból mindig is kívülállónak számítottam. Amikor apám meghalt, minden kapcsolatom megszakadt a szülőfalummal. Amikor a barátnőm, Valerie, aki szintén egy rivális törzshöz tartozott, meghalt egy autóbalesetben, Csádba költöztem. Kétségbe voltam esve, mert féltem a törzse bosszújától. Csádban akartam maradni, de gyorsan rájöttem, hogy ez az ország még Kamerunnál is szegényebb. A Szaharától délre fekvő országok főbb menekültútvonala in Csádból Nigériába, onnan Nigerbe, majd Líbiába, aztán Algériába mentem, s végül megérkeztem Marokkóba. Ez egy olyan odüsszeia volt, ami teljesen kimerített.

Miközben a sivatagon keresztül menekültem, nemcsak a fizikai teljesítőképességem végső határát értem el, hanem lelkileg is állandóan a végső kétségbeesés kerületéig.

Nagyon sok menekültet kihasználnak az embercsempészek, a rendőrség, a bandák. A rendőrség és a hatóságok elképzelhetetlen korrupciója, az egymás elleni erőszak, megerőszkolás, és a fekete afrikaiak elleni nyílt rasszizmus a Maghreb országokban – ez jellemezte az utazásomat. Sokan meghalnak az észak felé vezető úton.

Évekig nem tudtam továbbmenni Marokkóból, sokan innen mennek át végül Európába.

Ma Franciaországban élek, egy francia nőt vettem feleségül, van egy gyermekünk is. Van tartózkodási engedélyem, amit évente meg kell hosszabbítanom. Ez egyúttal munkalehetőség is a számomra. Nagyon keményen küzdök a bevándorlók jogaiért, írtam egy könyvet is a történetemről. Nagyon sok támogatást kaptam európai aktivistáktól is.

Nem mondhatom, hogy nem szeretem Franciaországot. Nagyon szeretem, de hiányzik a hazám. Az emberek, az ételek, a társaság, a kultúra. Azt hiszem, ez sosem fog megváltozni.